

Козаки завжди підтримували православ'я, яке стало важливою частиною їхньої ідентичності. Вони захищали свою віру від католицької Польщі, і це об'єднувало їх ще більше. Релігія була для них не тільки духовною, але й політичною зброєю.

З часом козацька старшина стала набувати дедалі більше влади і багатства, що призвело до певних розколів у суспільстві. Це природний процес, коли ті, хто має більше впливу, хочуть зберегти свої привілеї. Але це також послабило козацьку державу зсередини.

Освіта в козацькій державі, зокрема заснування Києво-Могилянської академії, була важливим досягненням. Це показує, що навіть у воєнний час українці дбали про освіту і розвиток культури. Це дало плоди на багато років уперед і вплинуло на всю східнослов'янську культуру.

Переяславська угода — це складний момент в історії. Вона дала козакам тимчасовий захист, але в довгостроковій перспективі призвела до підпорядкування Москві. Це сумний приклад того, як непрості політичні рішення можуть мати непередбачувані наслідки.

Після смерті Хмельницького держава розпалася на дві частини, що значно послабило козацьку владу. Це підкреслює важливість єдності в державі — як тільки вона втрачається, з'являються проблеми, які важко вирішити.

Гетьман був центральною фігурою, і від нього залежало багато. Але постійна боротьба за владу між гетьманами показує, що для сильної держави потрібна стабільність і взаємодія між лідером і народом, а не постійні конфлікти.

Знищення Гетьманщини і Січі стало трагічним завершенням козацької державності. Українці втратили свою автономію і опинилися під повним контролем Росії. Це стало нагадуванням про те, що без постійної боротьби і захисту своїх прав за свободу можна швидко втратити свою незалежність.

Козацька епоха залишила неймовірний культурний спадок. Їхні пісні, легенди і традиції досі живі й надихають нас. Вони нагадують про боротьбу за свободу і те, що український народ завжди прагнув до незалежності.

Мурадян Гехам

Науковий керівник – канд. філос. наук, доц. Кобелева Д.Л.

Державний біотехнологічний університет

ЗАХИСТ ПРАВА НА ПРИВАТНІСТЬ У ЦИФРОВУ ЕПОХУ

У сучасному світі технологічний прогрес невинно змінює наше життя. Інтернет, соціальні мережі, мобільні додатки та штучний інтелект надають людству нові можливості для спілкування, навчання та розвитку. Однак ці досягнення також породжують нові виклики для захисту приватності. Питання, як захистити право на приватність в умовах масового збирання даних і контролю за інформацією, стає одним з найбільш актуальних у цифрову епоху.

Цифрові платформи, на яких ми щоденно залишаємо сліди своїх дій, перетворилися на величезні бази даних, що містять інформацію про кожен наш крок в інтернеті. Пошукові запити, активність у соціальних мережах, покупки онлайн – усе це може стати об'єктом аналізу як приватних компаній, так і державних органів. Це викликає питання: де проходить межа між легітимним використанням інформації та порушенням права на приватність?

Захист приватності в цифрову епоху стикається з проблемами через відсутність чітких міжнародних стандартів та законодавчих механізмів, які б могли ефективно регулювати збирання і використання даних. У деяких країнах регуляція є більш жорсткою, як наприклад у Європейському Союзі з його Загальним регламентом щодо захисту даних (GDPR), тоді як в інших регіонах захист приватності залишається на низькому рівні. Відсутність узгодженого підходу створює глобальну дискусію про те, як ефективно захищати це право у цифрову епоху.

Іншою проблемою є баланс між захистом приватності та суспільними інтересами. З одного боку, держави потребують доступу до інформації для забезпечення безпеки, запобігання терористичним актам або боротьби зі злочинністю. З іншого боку, надмірний

контроль над даними громадян може призвести до тотального нагляду, що порушує основоположні права людини. Пошук компромісу між безпекою та приватністю є складним завданням для сучасного суспільства.

Отже, у цифрову епоху захист права на приватність стає однією з найбільш гострих проблем. В умовах технологічного прогресу необхідно розробляти нові законодавчі ініціативи та міжнародні стандарти, які б забезпечували захист приватності громадян, не порушуючи при цьому інші їхні права. Лише шляхом ефективної співпраці держав, приватного сектору та громадянського суспільства можна знайти баланс між технологіями та захистом основних прав людини.

Нікітін Марк Олександрович

Науковий керівник – канд. істор. наук, проф. Міносян А.С.

Державний біотехнологічний університет

УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО

Держава виникає як система управління суспільством і неможлива без нього. Історія формування державних інститутів демонструє, як суспільство, об'єднане цінностями та інтересами, формує запит на модель управління, а держава забезпечує стабільність і правопорядок, застосовуючи соціально-політичні й правові інструменти.

Антична Греція це важливий приклад ранньої демократії, де формувалися основи писаного права. Реформи Солона закріпили пріоритет закону над тлумаченням, а греко-перські війни сприяли зміцненню єдності серед грецьких полісів, що стало основою для політичного об'єднання і відображенням спільних інтересів.

Відома своєрідною суспільно-правовою структурою, Київська Русь поєднувала традиції самоврядування через Віче та князівські укази. У XI столітті «Руська правда» замінила кровну помсту на систему штрафів, що заклало фундамент правопорядку. Прийняття християнства сприяло інтеграції елементів візантійського права, посиливши зв'язки з іншими європейськими державами. Під час русько-печенізьких воєн князі розвивали оборонну систему та дипломатію, що посилило єдність народу в боротьбі за спільну безпеку.

Військо Запорозьке – напів самостійна держава у XVII-XVIII століттях, що поєднувала елементи військової демократії, козацькі звичаї та польсько-московські правові впливи. Гетьмани, обрані на раді, мали обмежену владу, адже ключові рішення ухвалювалися колективно. Через складну геополітичну ситуацію Гетьманат був змушений балансувати між Московією, Річчю Посполитою, Османською імперією та Кримським ханством, укладаючи військові союзи, що, на жаль, призвело до втрати автономії після Переяславської угоди з Москвою у 1654 році. Суспільство Гетьманату, підкріплене військовими традиціями, зберігало політичну культуру самоврядування й самооборони.

Конституція Пилипа Орлика це документ 1710 року, що обмежував владу гетьмана та закріплював права козаків і козацької громади. Її демократичні ідеї поділу влади, захисту прав і основ самоврядування надихнули подальші покоління українців у боротьбі за незалежність, ставши символом прагнення до державності.

Після входження до складу СРСР як УРСР Україна втратила політичну автономію, ставши повністю підконтрольною Москві. Однопартійна система, керована Комуністичною партією, не допускала політичної конкуренції, а громадянські права значно обмежувалися. Українське суспільство зазнало репресій, Голодомору 1932-33 років і примусової русифікації, що спричинило значні втрати населення та руйнування національної культури. Конституції 1937 і 1978 років, формально проголошуючи права громадян, на практиці не забезпечували їх. Лише після здобуття незалежності в 1991 році Україна відновила суверенітет, проголосивши права громадян і верховенство закону у новій Конституції 1996 року.

Із набуттям незалежності Україна поступово розвивала демократичні інститути та прагнула європейської інтеграції, що особливо активізувалося після Революції Гідності 2014